

offentlige Arbejder, blive de i § 1 nævnte Ejendomme uden Udgift for Ejeren at vurdere til deres Værdi i Handel og Vandel, ved hvilken Vurdering den for vedkommende Ejendom ved Baneanlægget fremkomne Værdistigning særlig ansættes; derefter sker saadan Ansættelse, hver Gang Ejendommen“ etc. etc. Det er altsaa Vurderingsraadet, der straks, naar en ny Bane er approberet og Stationernes Beliggenhed ligeledes er approberet, skal vurdere den kommende Værdistigning, som kan forventes. Det er altsaa paa en blot og bar Formodning, at man her skal regne, kun efter et Skøn. Det er jo tænkeligt, at det Skøn i visse Tilfælde kan være rigtigt, men da det er et gætningsmæssigt Skøn, er det umuligt at vide forud, om dette nogen Sinde viser sig at være rigtigt. Det kan til sin Tid vise sig at have været ganske forkert, og desuagtet siger § 6, at der straks skal udredes Skat af denne saaledes gætningsmæssig udfundne Værdistigning. § 6 siger nemlig: „Af den i Henhold til foranstaaende Bestemmelser bestemte Værdistigning som Følge af Jernbaneanlægget bliver der i 50 Aar fra den første Vurdering at regne at svare en Jernbaneskyld af“ saa og saa meget. Mindretallet har her stillet Ændringsforslag om, at det ikke maa paalægges disse Ejendomme at udrede Afgiften af den formodede Værdistigning, inden den er konstateret. Jeg tror, at ærede Medlemmer ville og maa give Mindretallet Ret i, at det vil være aldeles urimeligt, om der skulde svares Skat af en Værdistigning, som maaske aldrig kommer. Jeg skal imidlertid for ikke at udbrede mig for vidtløftigt om dette Punkt tillade mig at støtte mig til en saglig Autoritet i saa Henseende, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse en Udtalelse af denne Autoritet her i Salen. Den er knap to Aar gammel, og den fremkom i Anledning af den Jernbanelov, som vi vedtog den Gang, den Jernbanelov, hvori den ominøse § 14 findes, hvorefter dette ikke mindre ominøse Forslag nu foreligger for os her. I et udmærket, meget udførligt og gennem flere Blade gaaende Foredrag af denne Autoritet kommer han ind paa at omhandle netop det her foreliggende Spørgsmaal, og et Brudstykke deraf er det jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse. „Der er jo mange Spørgsmaal, der rejse sig ved denne Værdistigningsskat“ — det vil altsaa ses, at det er paa det rigtige Spørgsmaal, vi

ere inde — „og jeg har allerede angivet de flestes Natur, men et af dem, som mest ville beskæftige dette høje Ting, og som for Resten ogsaa have beskæftiget det andet Ting, er Spørgsmaalet om, hvorledes denne Værdistigningsafgift skal udredes. Her har jeg nævnt, hvad der i denne Henseende er foreslaaet, men jeg er af den Mening, at en overvejende Del af dette Tings Medlemmer vil have den Mening, at man ikke godt kan forlange Udredelse af en Værdistigning, forinden Værdistigningen virkelig er bleven konstateret“ — der staar virkelig dette Ord: „konstateret“ — „og denne Konstatering vil ikke kunne siges at have fundet Sted, forinden det har vist sig i Tilfælde af Salg eller i Tilfælde af Udleje eller paa en eller anden nærmere angiven haandgribelig Maade, at denne Værdistigning virkelig er sket og har kunnet give sig Udslag i en reel Formueforøgelse for den paagældende Ejer. Jeg kender forud den højtærede Ministers Argumenter for det af ham hævdede; jeg kender dem alle sammen, og jeg vurderer dem aldeles ikke, men jeg har alligevel den Mening, at den jævne, umiddelbare Betragtning vil faa Overhaand i denne Sag, nemlig at man ikke kan komme til at skyldte til Statskassen et Beløb for en Værdistigning, som man ikke har og muligvis aldrig faar“.

Jeg agter ikke paa nogen Maade at bebrejde den ærede Ordfører, der er den samme som den af mig her citerede Autoritet, at han er kommen til en anden og for ham selvfølgelig bedre Overbevisning; tværtimod, det kan være ret prise ligt, at man, naar man faar en ny Overbevisning, har Mod til at vedkende sig denne, som Tilfældet her er, men naar jeg har oplæst dette, er det blot for at støtte mig til en Autoritet, der kraftigere og bedre og bestemttere, end jeg kan gøre det, har udtalt sig for, at det var en nødvendig Forudsætning, at Værdistigningen maatte konstateres forinden. Men jeg har dog tillige haft den lille Tanke, at det var mig mindre vel forstaaeligt, at den ærede Ordfører med en saadan Styrke kunde gaa imod Mindretallets Standpunkt, der var akkurat det samme, som tidligere havde været hans. Det maatte dog, synes det mig, have været ham ret forstaaeligt, at Mindretallet har indtaget dette Standpunkt, og maatte i høj Grad have mildnet hans hele Optræden overfor Mindretallets Standpunkt og overfor Mindretallets Ændringsforslag.

Jeg skal hermed slutte. Der var mange